

РЕШЕНИЕ

№ 925

гр. София, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адриан Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10918** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП – С., чрез процесуалния му представител юрк. Е., срещу Решение № 20180075 от 02.09.2021 г. постановено по НАХД № 7307/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 23-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 338941-F376991/21.06.2018 г., издадено от директора на офис „М.“ в ТД на НАП – С., с което на основание чл.179, ал.1 от ЗДДС на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно. Намира за неправилни изводите на СРС, че в хода на АНП е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на санкционираното дружество, изразяващо се в неправилно определяне и посочване на датата на извършване на нарушението. Изтъква, че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Моли решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди НП.

В съдебно заседание, касаторът - ТД на НАП – С. се представлява от юрк. Е., който поддържа жалбата. Претендира разности.

Ответникът - [фирма], редовно призован, не се представлява.

Прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка: [фирма] било регистрирано и задължено лице по ЗДДС. На 08.03.2018 г. дружеството подало в НАП справка-декларация по чл.125, ал.1 от ЗДДС, заедно с отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, за данъчен период месец януари 2018 г. Свидетелят Л. Т., на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С., извършил проверка и констатира, че справка-декларация е подадена след срока по чл.125, ал. 5 от ЗДДС, който за данъчен период м.01.2018 г. е изтекъл на 14.02.2018 г. (т.е. със закъснение от 22 дни). С оглед на това съставил срещу дружеството-жалбоподател акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F376991/16.03.2018 г. за нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС в присъствието на представляващия дружеството. В законоустановения срок срещу акта било подадено възражение с доводи, че забавата се дължи на подновяване на електронен подпис за ползване на електронните услуги на НАП, който системата е отказвала да приеме. Посочва се също така, че се касае за инцидентно закъснение, като в процесния период не е имало ДДС за внасяне или възстановяване. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП.

За да отмени обжалваното НП, районният съд е приел, че в АУАН и НП не е посочена точно дата на извършване на нарушенията, което е съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правото на защита на санкционираното дружество и невъзможност за изчисление на сроковете по чл.34, ал.1, т.3 от ЗАНН.

Настоящият касационен състав, на база събраните пред районния съд доказателства и фактически установявания, счита, че изводите за незаконосъобразност на НП са правилни.

Правилно СРС е приел, че както в АУАН, така и в НП неточно е посочено, че „нарушението е извършено под формата на бездействие, осъществено в законоустановения срок за подаване на справка-декларация, довършено на 08.03.2018 г. - датата на подаване на Справка - декларация". Така описан реквизитът дата на извършване на нарушението е непрецизен, но настоящият състав счита, че това нарушение във формата на акта в случая не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на НП само на това основание. Това е така, защото от фактическото описание на нарушението както в АУАН, така и в НП става ясно за кой месец не е била подадена справка-декларация и в какъв срок е следвало същата да бъде подадена. Изрично е описано, че се касае до справка-декларация за м. януари 2018 г., която е следвало да бъде подадена в ТД на НАП до 14.02.2018 г., както и че именно тази справка-декларация е подадена на 24.03.2018 г. При това словесно

описание на нарушението съдът приема, че с неконкретизиране на датата на извършването му и с посочването, че същото е извършено и чрез бездействие /в законоустановения срок и довършено с действие /на датата на подаване – 08.03.2018 г./ не е нарушено правото на защита на санкционираното дружество. Именно от описанието същото е разбрало коя справка-декларация не е подадена, кога е следвало да бъде подадена и кога в действителност е подадена. Следователно същото е могло адекватно да организира защитата си.

Непрецизното посочване на датата на нарушението не възпрепятства и съда при преценка на сроковете по чл.34 ЗАНН, сроковете на абсолютната давност, както и за приложимия материален закон, доколкото датата на извършване на нарушението в случая, с оглед на фактическото описание на нарушението, е установяема. Именно на тази база СРС е приел, че в конкретната хипотеза нарушението би следвало да се счита довършено на 15.02.2018 г. - в първия ден, следващ изтичането на срока, през който дружеството, като е било длъжно, не е подало такава за данъчен период месец януари 2018 г.

Като е приел, че неточното посочване на датата на извършване на нарушението в случая е процесуално нарушение от категорията на съществени и на това основание е отменил НП, СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. Делото следва да бъде решено по същество, тъй като не са налице предпоставките на чл. 222, ал. 2 АПК. В хода на въззивното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като са събрани всички относими към спора доказателства, на основание на които е прието за безспорно установено, че дружеството не е подало в срок Справка-декларация за данъчен период месец януари 2018 г., с която е било длъжно да декларира определена информация, свързана с неговата дейност, като тази справка-декларация е следвало да подаде до 14.02.2018 г., а е подадена на 24.03.2018 г., т.е. със закъснение от 22 дни. Следователно нарушението, за което е санкционирано е безспорно установено. Същото е правилно квалифицирано правно, като нарушение по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС и правилно е приложена санкционната норма на чл. 179, ал. 1 от ЗДДС. При определяне на наложената санкция в минимално предвидения в тази разпоредба размер са спазени изискванията на чл. 27 ЗАНН. Закъснението за подаване на справката-декларация с 22 дни изключва приложението на чл.28 ЗАНН. Извършеното нарушение не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност спрямо обществените отношения, които защитава ЗДДС, в сравнение с обичайните нарушенията от същия вид.

Предвид изложеното, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, а процесното НП да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 02.09.2021 г. постановено по НАХД № 7307/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 23-и състав, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 338941-F376991/21.06.2018 г., издадено от директора на офис „М.“ в ТД на НАП – С., с което на основание чл.179, ал.1 от ЗДДС на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ТД на НАП – С. съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.